

Side, og dem, der ikke kunne det. Det er altsaa et Skel, her bliver sat, og det har jeg ikke noget imod i og for sig, jeg billiger det tværtimod, selv om jeg i dette Tilfælde som i andre kunde sige, jeg gør det med bøjet Hoved, men jeg gør det, fordi jeg mener, at det maa siges at være en Følge af den Ufuldkommenhed, der nu en Gang er i denne Verden, og som vi maa regne med. Som sagt, jeg har ikke noget imod, at der bliver sat Skel, aldeles ikke, og heller ikke imod Formen, men jeg har imod den Virkning, det vil have, og navnlig har jeg imod, at det ikke er betegnet i selve Lovforslaget, at en bestemt Virkning er udelukket. Jeg sigter herved til de ærede Medborgere og Medborgerinder, der komme til at staa udenfor dette Skel, som blive udelukkede fra Begunstigelsen. Det vil kunne tænkes, at en Del Mennesker, der kunne falde indenfor Skellet, ikke vil forsøge at komme med alene af den Grund, at det er dem ubehageligt at skulle udsætte sig for et Afslag. Ogsaa en anden Art af Mennesker kunde tænkes ikke at ville forsøge det, nemlig dem, der nu en Gang *ville* hjælpe sig selv, saa vidt og saa længe det paa nogen Maade er dem muligt. Nu har jeg, som § 6 er affattet i Kommissionen, en vis Frygt for, at naar disse Mennesker, der enten ikke *kunne* komme eller ikke *ville* ind under Statens Begunstigelse, men faktisk staa en Del af dem, der komme ind, saa nær som muligt i økonomisk Henseende, at naar de prøvede at komme ind paa de her omhandlede Helbredelsesanstalter, ville de blive afviste eller dog satte tilbage, fordi de ikke ere i de begunstigedes Klasse; det synes jeg er forkert, og selv om det ikke kan siges absolut at ville finde Sted, kan jeg ikke se rettere, end at denne Mulighed ligger for, og jeg vil nødvendig have, at det skulde komme til at ligge for. Paa Grund af min Paapegen i Kommissionen af dette Forhold opnaaede jeg lidt, men ogsaa kun ganske lidt, det blev ikke i Form af nogen Udtalelse i Lovparagraffer, jeg maatte nøjes med, at det blev berørt i Bemærkningerne, hvor der staar i Kommissionens Betænkning, Sp. 28: „For øvrigt betragter Kommissionen det som en Selvfølge, at Bestyrelsen for vedkommende Anstalt kan optage Patienter, som selv afholde Udgifterne, hvorved de ovenfor fastsatte Priser ikke maa overskrides“. Det kan jo være meget godt, det staar der — det manglede bare, at man ikke maatte tillade denne Klasse Medborgere at komme ind paa Hospitalet

—, men jeg finder, det havde været betimeligt, om der i Paragraffen havde staaet en Udtalelse som denne, at de med Hensyn til Optagelse vare ligestillede med dem, der faa Statstilskud. Muligvis skulde det nærmest staa i § 3, men i hvert Fald synes jeg, at disse Folk, jeg her omtaler, skulde nødvendig udsættes for som fattig Per Eriksen at staa udenfor med Hatten i Haanden og ikke kunne komme ind, da de dog selv have fortjent det. Jeg skal, som sagt, henstille til det eventuelle Udvalg at overveje denne Sag; det kan siges, at det er ikke betydeligt, men det kan ogsaa siges, at Loven bør være saa fyldig og omsigtsfuld affattet som muligt, saa at den kan give saa lidt Anledning som muligt til at nære Misnøje med den, naar den en Gang skal praktiseres ud i Landet.

Der er i § 7 i Folketinget kommet en lille, men ikke desmindre ret væsentlig Bestemmelse ind. Der er nemlig i Slutningen tilføjet et nyt Punktum. Efter at det i første Punktum er omtalt, at Omkostningerne ved Patienternes Transport ikke betragtes som Fattighjælp, er der føjet til — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det: „Samme Regel gælder tillige de Beløb, der af det offentlige ydes til Underhold for Familier, hvis Forsørgere ere Patienter paa bemeldte Anstalter.“ Det er en lille Tilføjelse, men den indeholder efter mit Skøn ikke saa ganske lidt. Jeg er i og for sig ikke nogen Modstander af den, men jeg ser dog ikke rettere, end at det er et ret betydeligt Stykke Fattiglovgivning, og jeg er ikke aldeles klar over, om det ikke i hvert Fald var ønskeligt, at Bestemmelsen fik en noget klarere Affattelse, idet jeg tror, at den muligvis kunde misforstaaes. Den bør jo, det er der ingen Tvivl om, sammenholdes med Fattiglovens § 1, men hvorvidt det er muligt efter dens Affattelse, vil jeg lade staa hen, og jeg skal i hvert Fald tillade mig at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed derpaa.

Dette Lovforslag adskiller sig foruden i den rent ydre Form ogsaa særlig derved fra det andet, at det i § 10 har en Bestemmelse om, at Loven skal til Revision inden Udgangen af Aaret 1911. Det er en meget klog Bestemmelse, og det kan vel ogsaa siges en meget nødvendig Bestemmelse, i hvert Fald mener jeg, at den er det. Der vil jo inden dette Tidspunkt være Anledning til at indhøste Erfaringer, og det er jo altid godt at faa Erfaringer, selv om de undertiden ere dyre. Jeg skal ikke forsøge at foregribe, hvad der kan